

Arrest

nr. 189 324 van 30 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat E. CLUYSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer B.M. huwt op 17 februari 2001 met mevrouw D.R., van Belgische nationaliteit. Op grond van dit huwelijk verwerft de heer B.M. een vestigingsrecht in België.

Op 14 mei 2004 scheiden de heer B.M. en mevrouw D.R. door uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Op 4 mei 2005 huwt de heer B.M. met verzoekster. Zowel verzoekster als hun gemeenschappelijke kinderen krijgen allen een verblijfsrecht in België in kader van gezinshereniging.

Op 14 juni 2007 wordt het huwelijk tussen de heer B.M. en mevrouw D.R. vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde. Dit vonnis wordt bij arrest van 15 januari 2009 bevestigd door het hof van beroep te Gent.

Op 16 juli 2009 worden de identiteitskaarten voor vreemdelingen van verzoekster en haar gezinsleden ingetrokken. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van alle leden van het gezin. Hiertegen wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat wordt verworpen bij arrest nr. 34 497 van 23 november 2009.

1.2. Op 13 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: S

(...)

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 25/08/2009, 08/04/2011, 10/11/2011, 22/04/2013, 12/09/2013, 28/02/2014, 12/05/2014, 23/09/2014, 09/03/2015.

Op 17.02.2001 trad de echtgenoot van betrokkene (B.M.° 07/02/1963) in het huwelijk met de Belgische onderdane D.R. met als enige bedoeling een verblijfsrecht te krijgen in België.

Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde op 14.06.2007 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 15.01.2009. De echtgenoot van betrokkene verkreeg verblijfsrecht op basis van dit schijnhuwelijk, waarna betrokkene en hun kinderen (B.A., O., E. en T.) naar België kwamen met een visum op basis van gezinshereniging. Vanwege het schijnhuwelijk van de echtgenoot van betrokkene werd diens verblijfsrecht ingetrokken op 16/07/2009 en kreeg betrokkene (en haar echtgenoot) een bevel om het grondgebied te verlaten. Zowel betrokkene als haar zonen en echtgenoot verblijven illegaal op het grondgebied en dienen dus het land te verlaten. Betrokkenes dochter T.B. verblijft legaal in het land. Zij verblijft niet meer in het ouderlijke huis en is meerderjarig, deze familiale band geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan contact onderhouden met haar dochter via de moderne communicatiemiddelen. De dochter van betrokkene kan er ook voor kiezen indien gewenst om haar moeder te vervoegen in haar land van oorsprong. Het staat de zonen van betrokkene eveneens vrij om vrijwillig gevolg te geven aan hun bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst om alzo hun ouders te vervoegen, dit eventueel met steun van de DVZ.

Bij het aantreffen van betrokkene was de echtgenoot van betrokkene niet aanwezig, hij kan zijn echtgenote steeds vervoegen in zijn land van herkomst. Betrokkene verklaarde aan de PZ Lokeren op 13/12/2016 dat zij contact opgenomen had met haar echtgenoot met de vraag om haar te vervoegen op het politiebureau. De echtgenoot van betrokkene kan zich steeds aanbieden bij het gesloten centrum om zijn echtgenote te vervoegen of kan met de hulp van de DVZ terugkeren naar zijn land van herkomst. De PZ Lokeren heeft de echtgenoot van betrokkene geïnformeerd over zijn mogelijkheden. Op vraag van de DVZ heeft de PZ Lokeren een brief afgegeven met informatie over zijn echtgenote en de mogelijkheden om zijn echtgenote te vervoegen. Hij weigert om zich aan te bieden. De DVZ heeft alles in het werk gesteld om betrokkene en haar echtgenoot niet te scheiden van elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan hier aldus niet aannemelijk gemaakt worden.

Betrokkene diende 8 aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Alle aanvragen werden negatief afgesloten. De laatste aanvraag werd ingediend op 30/12/2014, deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten op 09/02/2015. Betrokkene betekende deze beslissing op 09/03/2015. Een schending van artikel 3 en 8 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Op 17.02.2001 trad de echtgenoot van betrokkene (B.M. ° 07/02/1963) in het huwelijk met de Belgische onderdane D.R. met als enige bedoeling een verblijfsrecht te krijgen in België.

Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde op 14.06.2007 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 15.01.2009. De echtgenoot van betrokkene verkreeg verblijfsrecht op basis van dit schijnhuwelijk, waarna betrokkene en hun kinderen (B.A., O., E. en T.) naar België kwamen met een visum op basis van gezinshereniging. Vanwege het schijnhuwelijk van de echtgenoot van betrokkene werd diens verblijfsrecht ingetrokken op 16/07/2009 en kreeg betrokkene (en haar echtgenoot) een bevel om het grondgebied te verlaten. Zowel betrokkene als haar zonen en echtgenoot verblijven illegaal op het grondgebied en dienen dus het land te verlaten. Betrokkenes dochter T.B.I verblijft legaal in het land. Zij verblijft niet meer in het ouderlijke huis en is meerderjarig, deze familiale band geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan contact onderhouden met haar dochter via de moderne communicatiemiddelen. De dochter van betrokkene kan er ook voor kiezen indien gewenst om haar moeder te vervoegen in haar land van oorsprong. Het staat de zonen van betrokkene eveneens vrij om vrijwillig gevolg te geven aan hun bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst om alzo hun ouders te vervoegen, dit eventueel met steun van de DVZ.

Bij het aantreffen van betrokkene was de echtgenoot van betrokkene niet aanwezig, hij kan zijn echtgenote steeds vervoegen in zijn land van herkomst. Betrokkene verklaarde aan de PZ Lokeren op 13/12/2016 dat zij contact opgenomen had met haar echtgenoot met de vraag om haar te vervoegen op het politiebureau. De echtgenoot van betrokkene kan zich steeds aanbieden bij het gesloten centrum om zijn echtgenote te vervoegen of kan met de hulp van de DVZ terugkeren naar zijn land van

herkomst. De PZ Lokeren heeft de echtgenoot van betrokkene geïnformeerd over zijn mogelijkheden. Op vraag van de DVZ heeft de PZ Lokeren een brief afgegeven met informatie over zijn echtgenote en de mogelijkheden om zijn echtgenote te vervoegen. Hij weigert om zich aan te bieden. De DVZ heeft alles in het werk gesteld om betrokkene en haar echtgenoot niet te scheiden van elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan hier aldus niet aannemelijk gemaakt worden.

Betrokkene diende 8 aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Alle aanvragen werden negatief afgesloten. De laatste aanvraag werd ingediend op 30/12/2014, deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten op 09/02/2015. Betrokkene betekende deze beslissing op 09/03/2015. Een schending van artikel 3 en 8 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene werd door de stad Lokeren op 10/11/2011 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 25/08/2009, 08/04/2011, 10/11/2011, 22/04/2013, 12/09/2013, 28/02/2014, 12/05/2014, 23/09/2014, 09/03/2015.

Op 17.02.2001 trad de echtgenoot van betrokkene (B.M. ° 07/02/1963) in het huwelijk met de Belgische onderdane D.R. met als enige bedoeling een verblijfsrecht te krijgen in België. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde op 14.06.2007 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 15.01.2009. De echtgenoot van betrokkene verkreeg verblijfsrecht op basis van dit schijnhuwelijk, waarna betrokkene en hun kinderen (B.A., O., E. en T.) naar België kwamen met een visum op basis van gezinshereniging. Vanwege het schijnhuwelijk van de echtgenoot van betrokkene werd diens verblijfsrecht ingetrokken op 16/07/2009 en kreeg betrokkene (en haar echtgenoot) een bevel om het grondgebied te verlaten. Zowel betrokkene als haar zonen en echtgenoot verblijven illegaal op het grondgebied en dienen dus het land te verlaten. Betrokkenes dochter T.B. verblijft legaal in het land. Zij verblijft niet meer in het ouderlijke huis en is meerderjarig, deze familiale band geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan contact onderhouden met haar dochter via de moderne communicatiemiddelen. De dochter van betrokkene kan er ook voor kiezen indien gewenst om haar moeder te vervoegen in haar land van oorsprong. Het staat de zonen van betrokkene eveneens vrij om vrijwillig gevolg te geven aan hun bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst om alzo hun ouders te vervoegen, dit eventueel met steun van de DVZ.

Bij het aantreffen van betrokkene was de echtgenoot van betrokkene niet aanwezig, hij kan zijn echtgenote steeds vervoegen in zijn land van herkomst. Betrokkene verklaarde aan de PZ Lokeren op 13/12/2016 dat zij contact opgenomen had met haar echtgenoot met de vraag om haar te vervoegen op het politiebureau. De echtgenoot van betrokkene kan zich steeds aanbieden bij het gesloten centrum om zijn echtgenote te vervoegen of kan met de hulp van de DVZ terugkeren naar zijn land van herkomst. De PZ Lokeren heeft de echtgenoot van betrokkene geïnformeerd over zijn mogelijkheden. Op vraag van de DVZ heeft de PZ Lokeren een brief afgegeven met informatie over zijn echtgenote en

de mogelijkheden om zijn echtgenote te vervoegen. Hij weigert om zich aan te bieden. De DVZ heeft alles in het werk gesteld om betrokkene en haar echtgenoot niet te scheiden van elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan hier aldus niet aannemelijk gemaakt worden.

Betrokkene diende 8 aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Alle aanvragen werden negatief afgesloten. De laatste aanvraag werd ingediend op 30/12/2014, deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten op 09/02/2015. Betrokkene betekende deze beslissing op 09/03/2015. Een schending van artikel 3 en 8 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Gelet op hun onderlinge samenhang worden het eerste, vijfde, zesde en negende middel samen onderzocht en besproken.

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat "de gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest het verkrijgen van verblijfsrecht" elementen die de DVZ in haar motivatie aanhaalden

De DVZ kon geen einde maken aan het verblijfsrecht, waar verzoekster nooit zelf enige valse of misleidende informatie heeft verstrekt of vervalste documenten heeft gebruikt, noch fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang was voor de erkenning van het verblijfsrecht.

Dat daarenboven vooraleer een einde te stellen aan het verblijfsrecht DVZ steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheids-toestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat deze van het grootste belang zijn, immers: verzoekster verblijft reeds 12 jaar in België, heeft alhier haar bestaan opgebouwd, de kinderen hebben hier quasi hun integrale opleiding gevolgd, zij woont in gezinsverband, zij is sociaal en cultureel geïntegreerd in België, begrijpt de Nederlandse taal en er zijn geen banden met het land van herkomst Zij levert een bijdrage aan de maatschappij Dat uit de beslissing zelf blijkt dat geen onderzoek naar al (of zelfs maar naar één dezer elementen is gevoerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.1.2. In een vijfde middel voert verzoekster aan dat het beginsel "fraus omnia corrumpit" foutief werd aangewend. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"2.5 5° middel verkeerdelijk aanwenden van rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit"(men kan zich niet op zijn bedrog beroepen"

Schending van de motiveringsplicht door het ten onrechte aanwenden van een rechtsprincipe "«fraus omnia corrumpit» "

Dat dit rechtsprincipe echter totaal verkeerdelijk wordt aangewend.

Op grond van het beginsel «fraus omnia corrumpit» kan men zich nooit op zijn bedrog beroepen, noch in contractuele noch in buitencontractuele verhoudingen, om de toepassing van een rechtsregel in zijn voordeel te rechtvaardigen.

1/ Terwijl echter de toepassingsvoorwaarden niet vervuld zijn

De rechtsgevolgen die een rechtssubject met zijn handelingen nastreeft, indien hij aan een ander opzettelijk schade wil berokkenen, worden door het bedrog ongedaan gemaakt. (L. CORNELIS, Algemene theorie van de verbintenissen, p. 299, nr. 244.)

Toepassingsvoorwaarden (cumulatief)

1. Objectief criterium: Degene tegen wie het beginsel wordt ingeroepen door een foutieve gedraging (handeling of onthouding) een afbreuk hebben gedaan aan de rechten van andere partijen of van derden (objectief criterium). (L. CORNELIS, Algemene theorie van de verbintenissen, 300; P. VAN OMMEESLAGHE, «Un principe général du droit: fraus omnia corrumpit» in Liber amicorum Paul Martens, Brussel, Larcier, 2007, 608.) Een loutere schending van de rechten van een ander is hierbij onvoldoende. De gedraging moet dus foutief zijn en kan bestaan uit een schending van een wettelijke bepaling of een schending van de algemene zorgvuldigheidsnorm. (X. DIEUX, «Développements de la maxime «Fraus omnia corrumpit» dans la jurisprudence de la cour de cassation de Belgique» in P.A. FORIERS (red.), Actualité du droit des obligations, Brussel, Bruylant, 2005, 143-144.) 2. Subjectief criterium: Deze gedraging dient als bedrieglijk te kunnen worden aangemerkt (P. VAN OMMEESLAGHE, «Un principe général du droit: fraus omnia corrumpit» in Liber amicorum Paul Martens, 608),

Dit impliceert dat de schadeveroorzaker met opzet schade moet willen toebrengen aan een ander, zonder dat het vereist is dat deze schade zich ook daadwerkelijk heeft voorgedaan en waarbij aldus de bedoeling om te schaden bewezen is. (L. CORNELIS, Algemene theorie van de verbintenissen, p. 300-301, nr. 245.) In een arrest van 3 oktober 1997 heeft het Hof van Cassatie het vereiste van bedrog algemeen gedefinieerd: «overwegende dat de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel «fraus omnia corrumpit» het bestaan van bedrog veronderstelt; dat bedrog kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt».

(Cass. 3 oktober 1997, Arr.Cass. 1997, 918, Pas. 1997,1, 962. Zie ook: A. BOSSUYT, «Hoofdstuk IV - Algemene rechtsbeginselen» in Jaarverslag van het Hof van Cassatie van België 2003, 126.

Zie reeds: J. VELU, conclusie voor Cass. 13 juni 1985, Pas. 1985,1, 1300; H. DE PAGE, Traité élémentaire de droit civil belge, I, p. 72, nr. 55.). Het Hof van Cassatie lijkt bij arrest van 6 november 2002 de toepassing van het beginsel «fraus omnia corrumpit» in buitencontractuele aangelegenheden uit te breiden tot alle opzettelijke fouten. (Cass. 6 november 2002, Arr.Cass. 2002, 2383, Pas. 2002,1, 2103, JLMB 2003, 808, JT2003, 310, met conclusie van advocaat-generaal SPREUTELS, RCJB 2004, 267, noot F. GLANSDORFF, RGAR 2003, 13.719, RW2002-03, 1629, noot B. WEYTS, T. Verz. 2003, 815, noot P. GRAULUS. Zie hierover: X. DIEUX, «Développements de la maxime «fraus omnia corrumpit» dans la jurisprudence de la Cour de Cassation de Belgique» in P.A. FORIERS (red.), Actualité du droit des obligations, Brussel, Bruylant, 2005, 151; P. VAN OMMEESLAGHE, «Un principe général du droit: fraus omnia corrumpit» in Liber amicorum Paul Martens, 611.) Aldus wordt het principe toegepast op elke vrijwillige tekortkoming aan een verbintenis, waarbij het rechtssubject zich bewust was of diende te zijn van de schade die hieruit zou ontstaan en desondanks zijn foutief gedrag heeft voortgezet.

Weze opgemerkt dat deze uitbreiding betwist wordt in de rechtsleer. (L. CORNELIS, Algemene theorie van de verbintenissen, p. 300, nr. 245; J. KIRKPATRICK, «La maxime fraus omnia corrumpit et la

réparation du dommage causé par un délit intentionnel en concours avec une faute involontaire de la victime», JT2003, p. 576, nr. 10).

2. De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt. (Cass. 9 oktober 2007)

• Cassatie 6 november 2007, RW 2007-2008, 1716 met noot. Het algemeen rechtsbeginsel «*Fraus omnia corrumpit*» verbiedt bedrog of oneerlijkheid aan te wenden om schade te berokkenen of winst te behalen. Dit beginsel sluit uit dat de dader van een opzettelijk misdrijf, dat zijn burgerrechtelijke aansprakelijkheid in het gedrang brengt, aanspraak kan maken op een vermindering van de aan de getroffene van dat misdrijf verschuldigde vergoedingen, wegens de onvoorzichtigheden of nalatigheden die deze zou hebben begaan. Daartoe is vereist dat de handeling werd gesteld met de bedoeling schade te berokkenen.

zie NOOT onder Hof van Cassatie, 2e Kamer - 6 november 2007, RW 2007-2008, 1716 De toepassing van *Fraus omnia corrumpit* bij een samenloop van aansprakelijkheden volgens het Hof van Cassatie: de bedoeling tot het berokkenen van schade is vereist.

Het algemeen rechtsbeginsel *Fraus omnia corrumpit* verbiedt elk bedrog of oneerlijkheid met het oogmerk om te schaden of winst te behalen.

Het sluit echter niet in alle gevallen uit dat degene die een opzettelijke fout begaat onrechtstreeks voordeel kan halen uit die fout op grond van de wet of van de clausules in de overeenkomst.

Zie Cassatie 3 maart 201, RW 2012-2013, 1097 met A.Lenaerts, Lessen uit het verzekeringsrecht voor de rechtsgevolgen van *Fraus omnia corrumpit*: kan de dader een onrechtstreeks voordeel halen uit zijn bedrieglijke fout ? met talrijke verdere verwijzingen:

"Het algemeen rechtsbeginsel *Fraus omnia corrumpit* verbiedt elk bedrog of oneerlijkheid met het oogmerk om te schaden of winst te behalen. Het sluit niet in alle gevallen uit dat degene die een opzettelijke fout begaat onrechtstreeks voordeel kan halen uit die fout op grond van de wet of van de clausules in de overeenkomst.

2/ Dat geen dezer elementen echter aanwezig is in hoofde van verzoekster, en evenmin is aangetoond.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le controle par le Conseil d' Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

De middelen zijn gegrond

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die het land dient te verlaten.

Er is terzake duidelijk een schending van de motiveringsplicht.

3.1.3. In een zesde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij zet het middel uiteen als volgt:

"Schending van art 42 quater § 1 4° en §4 1° van de wet van 15.12.1980 waar dit artikel voorziet dat:

" §1 er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

1° ...

2° ...

3° ...

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben wordt ontbonden of (nietig verklaard : dit laatste opgeheven bij wet van 4 mei 2016!!!!) , het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40 bis § 2 eerste lid wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

En

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meter bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat

" er het huwelijk is nietig verklaard (vonnis dd 14-6-2007 bevestigd dd 15-01-2009)

a. Terwijl overeenkomstig artikel 42 quater §14° slechts " een einde kan worden gesteld " gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf:

Waar de echtgenoot van verzoekster sinds 2001 rechtsgeldig verblijft in België en is in ingeschreven.

Dat geen beslissing haar is betekend binnen deze twee jaar.

Dat de wet 14 mei 2016 (die precies verwijst naar de nietigverklaring) slechts van kracht werd na verloop van deze twee jaar.

b. /

"Onder voorbehoud van het bepaalde in art §5 is het in het in §1 eerste lid 4° bedoelde geval niet van toepassing indien:

" Hetzij het huwelijk, partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk (in casu) of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap (niet in casu) ten minste drie jaar geduurd heeft, waarvan minstens één jaar in België "

en

voor zover deze familieleden aantonen werknemer of zelfstandige te zijn.

Maw waar er "een einde komt aan de relatie met de EU burger door echtscheiding, nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, of er is geen gezamenlijke vestiging meer met de EU burger die men begeleid of vervoegd heeft, verliest het familielid zijn verblijfsrecht niet als:

In casu is de echtgenoot van verzoekster in België is gedomicilieerd sinds 2001 en is hij daarenboven werknemer.

Verzoeker betoogt dan ook dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals werd uiteengezet

Waar artikel 42quater, § 1, 4° in de mogelijkheid een einde te stellen aan het verblijf, verweerder minstens dient te verifiëren of de wettelijke voorwaarden wel degelijk zijn vervuld en of de vreemdeling zich niet in één van de uitzonderingssituaties op deze bepaling bevindt.

Verweerder besliste om een einde te stellen aan verzoekers verblijf hoewel er werd voldaan aan alle voorwaarden van artikel 42quater, § 4, °van de Vreemdelingenwet heeft verweerder in geen geval nagegaan of de echtgenoot van verzoekster over een arbeidscontract beschikte.

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoekster inhoudt

Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond.

3.1.4. In een negende middel voert verzoekster de schending aan van de “*eenheid van rechtspraak*”. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Behalve artikel 12bis en artikel 39/2, § 2, acht de verzoekende partij ook het in artikel 39/6, § 3, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde beginsel van de eenheid van rechtspraak geschonden.

De verzoekende partij haalt rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d d 18/4/2014 (arrest nr 122,728 inzake Rvv 145,273 waar eenzelfde artikel 11 § 2 4° totaal anders werd geïnterpreteerd: (in een identiek gegeven nl fraude door de vader door middel van schijnhuwelijk)

Dat daarin terecht werd gewezen op het feit dat art 11 § 2 een bepaling bevat dat het verblijfsrecht “kan” ingetrokken worden, hetgeen impliceert dat het niet hoeft ingetrokken.

Dat er maw een discretionaire bevoegdheid is, hetgeen impliceert dat de precieze concrete omstandigheden dienen opgegeven, maw dat er een zeer nauwgezette motiveringsplicht is.

Dat DVZ het middel “van de zorgvuldigheid de materiële motiveringsplicht en het redelijkbeginsel over hoofd gezien.

Het is daarenboven duidelijk dat er een afweging diende te gebeuren.

Het is duidelijk dat deze rechtspraak zichzelf tegenspreekt.

Maw Door te dezen anders te oordelen, is de eenheid van rechtspraak miskend.

De huidige vordering is gegrond. Dat haar opsluiting daarbij zeker niet gerechtvaardigd is.”

3.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3.3. Het kernbetoog van verzoekster is dat zij nooit zelf enige valse of misleidende informatie heeft verstrekt die van doorslaggevend belang was voor haar verblijfsrecht; dat de voorwaarden voor de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’ niet aanwezig zijn, dat niet werd onderzocht of zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet dat voorziet in een aantal uitzonderingssituaties bij het beëindigen van een verblijf, en dat artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid inhoudt zodat er een afweging diende te gebeuren en dat door anders te oordelen de eenheid van rechtspraak wordt miskend.

3.4. Blijkens artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet bevat het verzoekschrift onder meer het voorwerp van het beroep, met andere woorden, de aanduiding van de overheidshandeling waarvan de vernietiging wordt gevorderd. Het verzoekschrift moet immers zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als de verwerende partij inlichten over de juiste toedracht van het geschil dat wordt voorgelegd.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging of schorsing die zou kunnen worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding. Het voorwerp van het geding moet in het inleidend verzoekschrift worden aangegeven en kan later in het geding niet meer worden gewijzigd. Bovendien mag een verzoekende partij het niet aan de Raad overlaten om in haar plaats het onderwerp van de vordering te bepalen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift als voorwerp van het beroep *"het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dd 12/12/2016 betekend op 12/12/2016"* aanduidt.

3.5. Het eerste, vijfde, zesde en negende middel zijn evenwel niet gericht tegen de bestreden beslissing nu verzoekster enkel kritiek uit op het feit dat een einde werd gemaakt aan het eerdere verblijfsrecht. Zowel de juridische als de feitelijke uiteenzetting van de voornoemde middelen hebben geen uitstaans met de juridische en feitelijke gronden waarop de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is gestoeld.

Immers, In casu maakt de gemachtigde door middel van de bestreden beslissing geen einde aan enig verblijfsrecht in hoofde van verzoekster, maar stelt hij vast dat zij niet in het bezit is van een geldig visum, hetgeen niet wordt betwist en het administratief dossier bevestigt, zodat haar op basis van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel kan worden afgegeven. Verder stelt de gemachtigde vast dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten zoals betekend op 25 augustus 2009, 8 april 2011, 10 november 2011, 22 april 2013, 12 september 2013, 28 februari 2014, 12 mei 2014, 23 september 2014 en 9 maart 2015, hetgeen niet wordt betwist en tevens steun vindt in het administratief dossier. Bijgevolg kon de gemachtigde op basis van artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet beslissen om verzoekster geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

De beslissing waarbij het verblijfsrecht van verzoekster werd ingetrokken betreft vroegere beslissingen van 16 juli 2009 waarbij de identiteitskaart voor vreemdeling van verzoekster werd ingetrokken en een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Hiertegen werd reeds een beroep ingediend waarbij verzoekster de mogelijkheid had om bovenvermelde argumenten te laten gelden. Het beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 34 497 van 23 november 2009. De beslissingen van 16 juli 2009 zijn dan ook definitief geworden zodat de gemachtigde er terecht naar kan verwijzen in de bestreden beslissing. Verzoekster kan voor zichzelf geen nieuwe of bijkomende beroepsmogelijkheid creëren door haar kritiek met betrekking tot de beslissingen van 16 juli 2009 te laten gelden in het kader van de bestreden beslissing.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het eerste, vijfde, zesde en negende middel geen betrekking hebben op de bestreden beslissing. Deze middelen zijn dan ook onontvankelijk.

Inzoverre verzoekster stelt dat zij geïntegreerd is en langdurig in België woont in gezinsverband, verwijst de Raad naar de bespreking van het zevende middel.

3.6. Gelet op hun onderlinge samenhang worden het tweede, derde en vierde middel samen onderzocht en besproken.

3.6.1. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van goed bestuur.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in hun motivatie aanhaalden, ttz dat in de "verantwoording" wordt gesteld dat:

"dat het recht op vestiging van zijn vader A.M.A.i werd bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op 4/4/2003 ingetrokken."

Maw dit vooraleer dat aan verzoeker een verblijfsrecht werd toegekend (nl. Op 17/11/2003 werd zijn visumaanvraag goedgekeurd - zoals ten andere blijkt uit de beslissing zelf.) reeds het recht op verblijf van zijn vader werd ingetrokken.

Het kan dan ook niet dat een einde wordt gesteld aan het verblijf gezien de "persoon die hij heeft vervoegd valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt heeft die van doorslaggevende belang waren voor de erkenning van het recht op verblijf"

Hieruit besluiten dat verzoeker of de persoon die hij heeft vervoegd, een "vals voorwendsel" heeft aangewend om een verblijfsrecht te bekomen is een "brug te ver

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

IMMERS

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le controle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die Keure 1992,11-12)

Het is duidelijk dat enerzijds de beslissing om verzoeker zijn recht op verblijf" in te trekken" niet voldoende is gemotiveerd

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die "verder" verblijf geweigerd wordt Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht. Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le controle par le Conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoekster die niet alleen verder verblijf geweigerd

wordt, doch tevens het land dient te verlaten, en dan nog zonder enige termijn!!!!.

Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een manifeste schending uitmaakt van art 3 EVRM

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

In casu dient daarenboven gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoekster om het land te verlaten, Zie in dit verband Cass 18.1.2000, Soc Kron 2011, 184 en noot 2001, 92 en conclusie van Advocaat generaal Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de termijnen - in casu om het grondgebied te verlaten - verlengd worden voor de duur van de onmogelijkheid om te handelen Verzoekster kan wegens overmacht onmogelijk verwijderd worden.

Dat niet is onderzocht of o.a. verzoekster aan de voorwaarden voldoet om te genieten van het recht van verblijf" zelfs op andere gronden.

Dat verzoekster geïntegreerd is, en dit toont veeleer aan dat verzoekster zich inzet om niet "afhankelijk" wil zijn, en geen last voor de gemeenschap doch een persoon met een eigen inbreng. Dat dit de "onderliggende" verantwoording is voor de wetgeving ter zake om verblijfsrecht toe te kennen

Gelet op het geheel van deze elementen diende het recht op verblijf te worden toegestaan aan verzoeker.

DAT DAARENBOVEN alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht DVZ steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit de beslissing alleen reeds blijkt dat DVZ dit zelfs niet heeft onderzocht, en geen rekening mee hield. Dat alsdan zeker zou naar voorgekomen zijn dat verzoekster

- familie in België heeft, oa kinderen en in dit kader zelfs een gezinshereniging ogelijk is*
- dat zij geïntegreerd is zowel sociaal als cultureel, en een bijdrage levert aan de maatschappij.*

Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur. Dat het middel bijgevolg ernstig is.

3.6.2. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 van het EVRM. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Dat overeenkomstig artikel art. 3 E.V.R.M. concreet dient onderzocht of verzoekster niet als gevolgd van een verwijdering, een reëel risico loopt om een behandeling te ondergaan die artikel 3 EVRM verbiedt. Dat hij aldus zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met art. 3 EVRM.

Nergens is enig onderzoek ter zake gevoerd, of kan uit de beslissing enige element worden gedistilleerd waaruit blijkt dat men met dit element rekening heeft gehouden of is "afgewogen"

Dit middel is gegrond."

3.6.3. In een vierde middel wordt de schending aangevoerd van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, toegelicht als volgt:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Men kan verzoekster niet kan verwijten dat hij de bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar hij onmogelijk kon weten dat DVZ een dergelijke beslissing kon/zou nemen, waar hij op heden (op enkele maanden na) 12 jaar in België verblijft , en DVZ zou beslissen zonder hem te horen, minstens hem uitdrukkelijk uit te nodigen om hen stukken over te maken mbt zijn actuele toestand.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante (maw ook actuele) gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerder een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoekster inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf, minstens de subsidiaire bescherming zonder dat zijzelf "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar de huidige situatie

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat hij zijn onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd.

Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoekster heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen. Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond.”

3.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat in casu een motivering in recht en in feite.

Voor wat betreft de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, is het bevel in rechte gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten).

De afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, is in rechte gesteund op artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet (geen gevolg gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing binnen de toegekende termijn).

Wat betreft het bevel motiveert de gemachtigde in feite dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum.

Wat betreft de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek motiveert de gemachtigde in feite dat dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten zoals betekend op 25 augustus 2009, 8 april 2011, 10 november 2011, 22 april 2013, 12 september 2013, 28 februari 2014, 12 mei 2014, 23 september 2014 en 9 maart 2015.

Beide vaststellingen stroken met de gegevens in het administratief dossier en worden niet betwist.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.8. Waar verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekster tevens geschonden acht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.9. De Raad stelt vast dat verzoekster ook hier weer een betoog voert dat niet is gericht tegen de bestreden beslissing maar duidelijk betrekking heeft op de eerdere beslissing van 16 juli 2009 waarbij het verblijfsrecht werd ingetrokken. Bovendien blijkt dat de feitelijke uiteenzetting op geen enkele wijze uitstaans heeft met verzoeksters geval, daar melding wordt gemaakt van een zekere "vader A.M.A."

wiens naam in het administratief dossier niet voorkomt. Het tweede middel is in deze mate dan ook onontvankelijk

Waar verzoekster een schending opwerpt van artikel 5 van het EVRM, dat het recht op vrijheid en veiligheid omvat, benadrukt de Raad wederom dat hij zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het beroep in zoverre gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, zoals vermeld in punt 3.2.

3.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus komt het aan verzoekster toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, in casu Turkije, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot een louter theoretisch betoog en de gemachtigde verwijt geen onderzoek te hebben uitgevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM. Met dit summier betoog maakt verzoekster evenwel niet aannemelijk dat de gemachtigde kennis had of had moeten hebben van bepaalde omstandigheden eigen de algemene situatie in Turkije alsook omstandigheden eigen aan haar geval, die noodzaakten dat de te verwachte gevolgen van de verwijdering naar Turkije moesten worden onderzocht (EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)).

Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan zodat een schending van artikel 3 van het EVRM in deze omstandigheden niet wordt aangetoond.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster op 11 februari 2017 een asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische overheden. Op 9 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen werd beroep ingediend bij de Raad, die bij arrest nr. 185 175 van 6 april 2017 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Op 21 april 2017 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in, die door de commissaris-generaal bij beslissing van 27 april 2017 niet in overweging werd genomen. Het beroep daartegen ingediend, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 186 864 van 16 mei 2017. Ten slotte diende verzoekster op 9 juni 2017 een derde asielaanvraag die door commissaris-generaal bij beslissing van 12 juni 2017 niet in overweging werd genomen.

3.11. Verzoekster stelt nog dat de gemachtigde zijn onderzoeksplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht niet is nagekomen en dat men haar niet kan verwijten dat zij bepaalde stukken niet heeft overgemaakt daar zij onmogelijk kan weten dat de gemachtigde een dergelijke beslissing zou nemen. De Raad benadrukt wederom dat de bestreden beslissing *“geen afwijzing van het recht op verblijf”* inhoudt of verband houdt met *“subsidiaire bescherming”* maar wel een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens betreft.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot een theoretisch en summier betoog maar daarbij niet verduidelijkt of uiteenzet met welke elementen of omstandigheden geen rekening werd gehouden. In zoverre verzoekster lijkt voor te houden dat ze bepaalde stukken – met name stukken over haar actuele toestand – wilde overmaken, licht zij niet nader toe welke stukken zij concreet bedoelt. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde haar actuele toestand heeft beoordeeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Waar verzoekster aanvoert dat zij de gelegenheid had moeten krijgen om haar actuele toestand situatie toe te lichten, doelt zij tevens op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Ook hier beperkt verzoekster zich evenwel tot een vaag, theoretisch en ongestaafd betoog. Zij toont niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die zijn besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan in casu niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten slotte, zoals verwerende partij terecht aanhaalt, merkt de Raad op dat verzoekster reeds op 10 november 2011 werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de omzendbrief van 10 juni 2011, zodat zij niet ernstig kan voorhouden *“onmogelijk”* te weten *“dat DVZ dergelijke beslissing kon/zou nemen, waar hij op heden (op enkele maanden na) 12 jaar in België verblijft”*. Bovendien blijkt dat in het bevel van 9 februari 2015, betekend op 10 maart 2015, stond vermeld: *“Indien hij/zij dit bevel niet opvolgt, loopt hij/zij gevaar, naar de grens te worden teruggeleid”*.

Gelet bovenstaande elementen besluit de Raad dat verzoekster niet aantoont dat de bestreden beslissing met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen, noch dat in bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

In zoverre verzoekster stelt dat zij geïntegreerd is en familie heeft in België, verwijst de Raad naar de bespreking van het zevende middel.

Het tweede, derde en vierde middel, in zoverre ontvankelijk, zijn ongegrond.

3.12. In een zevende middel voert verzoekster de schending aan de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het EVRM. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“nl. schending van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie miskent die zijn ingeschreven in de artikelen

** Artikel 22 van de Grondwet bepaalt:*

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt:

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn prive-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische <samenleving> nodig is in het belang van 's land's veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Wanneer bepalingen van het internationaal recht die in België directe werking hebben aan "eenieder " rechten toekennen, maar erbij preciseren dat het op sommige voorwaarden toegestaan is ervan af te

wijken, dient nagegaan of de wetgever de grenzen waarbinnen die afwijkingen zijn toegestaan niet heeft overschreden.

Door de administratieve overheid in de mogelijkheid te stellen rep verzoekster op te sluiten, nl. af te scheiden van haar kinderen en haar echtgenoot, en ook haar dochter maakt de betwiste beslissing een inmenging uit in het privé - en gezinsleven die slechts toelaatbaar is wanneer zij voldoet aan de voormelde vereisten van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. In casu is dit niet zo

De administratieve overheid heeft zich dus op ontoelaatbare wijze in het privéleven en het gezinsleven van de verzoekster en haar echtgenoot en kinderen gemengd waar zij haar beslissing neemt buiten elke redelijke termijn, bijna 10 jaar na de "nietigverklaring"

In casu heeft de bij het toepassen van artikel 32 quater van de wet van 15 december 1980, haar bevoegdheden te buiten gegaan door op onevenredige wijze inbreuk te maken op de eerbiediging van het privé - leven en het gezinsleven.

Dat een controlemaatregel enkel wordt toegestaan in de periode vóór de beslissing tot toelating, en binnen hoger gepreciseerde perken wordt uitgeoefend,

Bij gebreke daaraan ze een buitensporige inmenging in het privéleven en het gezinsleven van verzoeker vormen

3.13. Waar verzoekster haar vrijheidsberoving bekritiseert, benadrukt de Raad wederom dat hij zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van het beroep in zoverre gericht tegen de beslissing tot vasthouding, zoals reeds gesteld in punt 3.2.

3.14. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben

het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om en weigering van een voortgezet verblijf.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het in casu een situatie van eerste toelating betreft, nu verzoekster, door de intrekking van haar verblijfsrecht, in wezen nooit een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk heeft gehad, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door verzoekster voorgehouden gezinsleven.

Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging dienen een aantal elementen in rekening te worden genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen moeten worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

3.15. Uit de bestreden beslissing blijkt dat vooreerst wordt verwezen naar de vroegere elementen uit het dossier van verzoekster, met name:

"Op 17.02.2001 trad de echtgenoot van betrokkene (B.M. ° 07/02/1963) in het huwelijk met de Belgische onderdane D.R. met als enige bedoeling een verblijfsrecht te krijgen in België.

Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde op 14.06.2007 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep te Gent van 15.01.2009. De echtgenoot van betrokkene verkreeg verblijfsrecht op basis van dit schijnhuwelijk, waarna betrokkene en hun kinderen (B.A., O., E. en T.) naar België kwamen met een visum op basis van gezinshereniging. Vanwege het schijnhuwelijk van de echtgenoot van betrokkene werd diens verblijfsrecht ingetrokken op 16/07/2009 en kreeg betrokkene (en haar echtgenoot) een bevel om het grondgebied te verlaten."

Vervolgens wordt gemotiveerd:

“Zowel betrokkene als haar zonen en echtgenoot verblijven illegaal op het grondgebied en dienen dus het land te verlaten. Betrokkenes dochter T.B. verblijft legaal in het land. Zij verblijft niet meer in het ouderlijke huis en is meerderjarig, deze familiale band geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kan contact onderhouden met haar dochter via de moderne communicatiemiddelen. De dochter van betrokkene kan er ook voor kiezen indien gewenst om haar moeder te vervoegen in haar land van oorsprong. Het staat de zonen van betrokkene eveneens vrij om vrijwillig gevolg te geven aan hun bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst om alzo hun ouders te vervoegen, dit eventueel met steun van de DVZ.

Bij het aantreffen van betrokkene was de echtgenoot van betrokkene niet aanwezig, hij kan zijn echtgenote steeds vervoegen in zijn land van herkomst. Betrokkene verklaarde aan de PZ Lokeren op 13/12/2016 dat zij contact opgenomen had met haar echtgenoot met de vraag om haar te vervoegen op het politiebureau. De echtgenoot van betrokkene kan zich steeds aanbieden bij het gesloten centrum om zijn echtgenote te vervoegen of kan met de hulp van de DVZ terugkeren naar zijn land van herkomst. De PZ Lokeren heeft de echtgenoot van betrokkene geïnformeerd over zijn mogelijkheden. Op vraag van de DVZ heeft de PZ Lokeren een brief afgegeven met informatie over zijn echtgenote en de mogelijkheden om zijn echtgenote te vervoegen. Hij weigert om zich aan te bieden. De DVZ heeft alles in het werk gesteld om betrokkene en haar echtgenoot niet te scheiden van elkaar. Een schending van artikel 8 EVRM kan hier aldus niet aannemelijk gemaakt worden.

Betrokkene diende 8 aanvragen in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Alle aanvragen werden negatief afgesloten. De laatste aanvraag werd ingediend op 30/12/2014, deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard met een bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten op 09/02/2015. Betrokkene betekende deze beslissing op 09/03/2015. Een schending van artikel 3 en 8 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).”

Uit deze motivering blijkt dat de gemachtigde wel degelijk acht heeft geslagen op het gezins- en privéleven van verzoekster in het licht van artikel 8 van het EVRM, en dat er een onderzoek en een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM hebben plaats gevonden waarbij de omstandigheden eigen aan de verzoekster werden betrokken.

Verzoekster houdt voor dat de bestreden beslissing disproportioneel is nu deze wordt genomen bijna 10 jaar na de nietigverklaring van het eerste huwelijk van haar echtgenoot, de heer B.M. Dit betoog mist feitelijke grondslag. Het huwelijk tussen de heer B.M. en mevrouw D.R. werd op 14 juni 2007 vernietigd door de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde als zijnde een schijnhuwelijk. Dit vonnis werd bij arrest van 15 januari 2009 bevestigd door het hof van beroep te Gent. Op 16 juli 2009 werden de identiteitskaarten voor vreemdelingen van verzoekster en haar gezinsleden ingetrokken en werden bevelen om het grondgebied te verlaten afgegeven. In zoverre verzoekster deze beslissingen wederom bekritiseert in het verzoekschrift, wijst de Raad er nogmaals op hiertegen reeds een beroep werd ingediend dat vervolgens door de Raad werd verworpen bij arrest nr. 34.497 van 23 november 2009. Verzoekster wist aldus reeds sinds die datum dat zij niet langer op het Belgische grondgebied kon verblijven. Uit het gegeven dat pas op 13 december 2016 wordt besloten tot een gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing, kan zij evenwel niet zonder meer rechtmatige verwachtingen op verblijf putten.

Dat een Staat de aanwezigheid van een vreemdeling op zijn grondgebied duldt, maakt het inderdaad mogelijk dat die vreemdeling deel uitmaakt van de samenleving van het gastland, daar relaties heeft en een gezin vormt of bestendigt. Dit brengt evenwel niet automatisch met zich mee dat op de overheden van de Staat een verplichting rust om de vreemdeling toe te staan zich te vestigen in hun land, zelfs niet indien er sprake is van een gezinsleven en/of privéleven als een fait accompli (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 103). Wanneer een vreemdeling zijn privéleven en/of gezinsleven heeft gesticht of voortgezet op een moment dat zij/hij wist dat haar/zijn verblijfsstatus in België onzeker was, dan is het vaststaande rechtspraak van het EHRM dat wanneer een Verdragsluitende staat wordt geconfronteerd met een fait accompli-scenario, de uitwijzing van het familielid met vreemde nationaliteit

enkel in uitzonderlijke situaties een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108 en 114).

De Raad stelt vast verzoekster niet concreet de in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging betwist en dat zij er niet in slaagt de determinerende motieven aangaande haar gezins- en privéleven te weerleggen.

Zo wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat zowel zij als haar echtgenoot als haar zonen illegaal op het grondgebied verblijven, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Zij dienen dus allen het land te verlaten zodat de eenheid van het gezin blijft behouden. Dat haar echtgenoot en zonen momenteel niet het voorwerp uitmaken van een gedwongen verwijdering doet geen afbreuk aan het motief dat het *“de zonen van betrokkene eveneens vrij[staat] om vrijwillig gevolg te geven aan hun bevel om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar hun land van herkomst om alzo hun ouders te vervoegen, dit eventueel met steun van de DVZ”* en dat de *“echtgenoot van betrokkene [...] zich steeds [kan] aanbieden bij het gesloten centrum om zijn echtgenote te vervoegen of kan met de hulp van de DVZ terugkeren naar zijn land van herkomst. [...] Hij weigert om zich aan te bieden. De DVZ heeft alles in het werk gesteld om betrokkene en haar echtgenoot niet te scheiden van elkaar.”*

Wat betreft verzoeksters dochter wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat zij niet meer in het ouderlijk huis verblijft en meerderjarig is, hetgeen niet wordt betwist. De Raad merkt op dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). In casu blijkt uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift dat er sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar meerderjarige dochter. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster de concrete motieven aangaande haar dochter geheel onbesproken laat.

Wat betreft verzoeksters privéleven, merkt de Raad op dat zij dit privéleven verder heeft ontwikkeld op een moment dat zij wist dat haar verblijfsstatus in België onzeker was. Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM (zie bv. EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland).

In zoverre verzoekster verwijst naar de integrale opleiding van haar kinderen in België stelt de Raad vast haar kinderen geen partij zijn in het geding en dat zij elk op 13 december 2016 ook in het bezit werden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten, waartegen zij nuttig kunnen opkomen en daarbij hun argumenten laten gelden.

Verzoekster beperkt zich tot een summier en theoretisch betoog waarbij zij niet verduidelijkt noch concretiseert met welke elementen en omstandigheden van haar gezins- en privéleven geen rekening werd gehouden. Zij brengt ook geen concrete elementen aan die aanwijzingen kunnen vormen van onoverkomelijke hinderpalen voor het verderzetten van het gezins- en privéleven waarmee geen rekening werd gehouden.

Ten dezen past het te benadrukken dat verzoekster tevens acht aanvragen om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, die, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, alle werden geweigerd.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen niet anders doen besluiten.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat haar gezins- en privéleven het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin blijkt een schending van artikel 22 van de Grondwet.

Wat betreft de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie toont verzoekster niet aan op welke manier zij verschillend werd behandeld dan andere personen in dezelfde situatie. Verzoekster laat na concreet uiteen te zetten hoe deze beginselen worden geschonden door de bestreden beslissing.

Het zevende middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond.

3.16. In een achtste middel beroept verzoekster zich op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Mijn verzoekster bevindt zich dan ook in buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis Vw. NI. een Prangende humanitaire situatie

Conform artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, familie-en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale of openbare veiligheid.

Het ingrijpen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé -en gezinsleven, is slechts toegestaan onder de driedubbele voorwaarde, dat dit bij wet voorzien is, dat één van de doelen opgesomd in paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM nagestreefd wordt en dat hetgeen in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het nagestreefde doel, niet overschreden wordt.

Verscheidene beginselen werden uitgewerkt door het Europees hof voor de rechten van de mens om deze noodzakelijkheid objectief te onderzoeken. De inmenging moet gerechtvaardigd zijn door een dringende maatschappelijke noodzaak en berusten op pertinente en afdoende motieven. Bij het proportionaliteitsonderzoek gaat het Hof na of er een redelijk verband is tussen de aantasting van het recht enerzijds en het nagestreefde legitieme doel anderzijds. De DVZ dient aan te tonen dat hij er naar streeft om een juist evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het nagestreefde legitieme doel blijkt dat van de verdediging van de openbare orde te zijn.

Het onderzoek van de evenredigheid maakt dat de belangen van de personen van wie de rechten zijn bedreigd en het wettig belang van de overheid tegen elkaar moeten afgewogen worden. Het belang is de eerbiediging van hun privé-en gezinsleven en het recht om op het Belgisch grondgebied te blijven gedurende de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf. Het belang verdedigd door de overheid is de eerbiediging van het principe van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, Deze vereiste is dan ook kennelijk onevenredig, rekening houdende met het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker en de lange behandelingsduur van de aanvragen.

Verzoekende partij bevindt zich daarenboven ook in de in de artikel 9bis Vw. bedoelde buitengewone omstandigheden welke haar verhindert terug te keren naar het land van herkomst

IMMERS:

Verzoekende partij verblijft sinds 2005 ttz op heden bijna 12 jaar in België en heeft zich in tussentijd volledig geïntegreerd Voorts heeft verzoekster steeds gewerkt, en is gehuwd. Uit dit alles blijkt dat verzoekende partij ten zeerste werkwilg is en zij geenszins ten laste zal vallen van de overheid.

Bovendien dreigt voor verzoekende bij een terugkeer voor onbepaalde tijd naar haar land van herkomst, te worden opgesloten,(algemeen bekendheid van vervolgingen in Turkije)

Gelet op de feitelijke elementen zou het in casu onwettelijk en onbillijk zijn indien verzoekende partij niet zou geregulariseerd worden en zij alsnog zou gedwongen worden te emigreren naar Turkije.

Dat er dan ook een positieve verplichting bestaat voor de overheid om het recht op het gezins-en familieleven van verzoekster te handhaven en te ontwikkelen (EHRM

28 november 1996, Ahmut/ Nederland, §63 en EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland. §38).

Bovendien moet rekening worden gehouden worden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert: op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt 22 december 2010, nr, 210 029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak én dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben

Gelet op de feitelijke elementen zou het in casu onwettelijk en onbillijk zijn indien verzoekster alsnog zou gedwongen worden te emigreren naar Turkije. De scheiding van de echtgenoot zou dan ook een schending uitmaken van artikel 8 EVRM

Dat daarenboven op deze wijze verzoekster gescheiden wordt van haar (enige)dochter , waarbij kan worden gewezen op de beslissing van de RW inzake haar dochter (Baykal Tulay RVV 21/5/2012 nr 81.431 inzake RW 72071

Daarbij werd uitdrukkelijk gesteld dat bij de motieven niet werd onderzocht of de belangen volledig in België zouden liggen, dat zij het Nederlands beheerst, dat zij bereid is te werken, dat zij reeds gewerkt heeft in België, dat haar vader, deel uitmakend van het gezin van verzoekende partij, steeds belastingen betaalde, dat zij een kennissenkring en vriendenkring heeft opgebouwd en verklaringen en attesten toevoegt,...

Dat verzoekster opgesloten in het centrum 127 bis te Steenokkerzeel, ingevolge een nieuwe beslissing houdende "bevel om het grondgebied te verlaten " met vasthouden"

In deze beslissing tot vasthouden werd verwezen naar een beslissing van eenzelfde datum, nl het bevel om het grondgebied te verlaten

Dat maw de ene beslissing is gegrond op een beslissing van eenzelfde datum, die nog niet was gekend door verzoeker, en die nog niet eens werd betekend, en die kon nog worden aangevochten.

Ook deze beslissing wordt bestreden.

Dat de behandeling van deze verzoeken tijd vergt,

Dat het verzoekster dient toegelaten te worden inmiddels haar woonplaats te vervoegen, en te werken.

Dat haar kinderen inmiddels in België verblijf houden, en niet worden opgesloten noch uitgezet."

3.17. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat dit middel niet ontvankelijk is nu de bestreden beslissing niet werd genomen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters betoog mist juridische grondslag.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES